

SNETTA Genel Kurulu

23-24 Mayıs 2013

Fransa – Hendaye

2007 yılında Berlin’de gerçekleşen EI Dünya Kongresinden berridir Fransız Mesleki Eğitim sendikası SNETTA ile sendikamızın arasındaki diyalog ve Mesleki Eğitim alanında içerisinde olduğu işbirliği devam etmektedir. 23-24 Mayıs 2013 tarihlerinde Fransa’nın Hendaye şehrinde SNETTA’nın gerçekleştirmiş olduğu yıllık Genel Kurul toplantısına sendikamız özel davet almış ve sendikamızı temsilen genel sekreter Mehmet Taşker ve Uluslararası İlişkiler Uzmanı Nazan Ökçün Bülbülcü katılmıştır. 2007 sonrasında Fransa, İspanya, Belçika, Almanya, Danimarka ve Kıbrıs’tan sendikamızın oluşturduğu mesleki sendikalar ağı olarak 2011 yılında Cape Town’da gerçekleşen EI Dünya Kongresinde Mesleki Eğitime gerekli önemin verilmesini temel alan bir önerge sunulmuş ve bu önerge oy birliğiyle kabul görmüştür.

Kurucu üyesi olduğumuz bu mesleki eğitim ağının gelecekteki hedef ve aktiviteleri ayrıca SNETTA ile yaptığımız görüşmelerimizde tartışıldı. Portekiz gibi birkaç ülkenin de ağa katılabileceği, mesleki eğitimde benzer sistemde ülkelerin daha fazla bu ağa katılmaları için teşvik edilmelerinin gerektiği tartışıldı. SNETTA ve KTOEÖS Yönetim Kurulu üyelerinin de birbirini tanıması ve bilgi alışverişinde bulunulması amacıyla da bazı girişimlerin yapılabileceği konusunda SNETTA Genel Sekreteri ile fikir birliğine varıldı.

Genel Kurulun son gününde SNETTA üyeleri ve Fransız koloni ülke delegelerine hitaben sendika genel sekreterimiz Mehmet Taşker bir konuşma gerçekleştirmiştir.

Genel Sekreter Mehmet Taşker'in SNETTA Genel Kurulundaki Konuşma Metni

SNETA'nın Sayın başkanı ve yönetimine sizlerle birlikte olma olanağını bizlere sağladığı için sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Sizinle birlikte olmak beni heyecanlandırıyor, çünkü birincisi öğretmeniz, ikincisi aynı amaç için çalışıyoruz daha iyi yaşam koşullarını yaratma ve daha iyi yaşanılır bir dünya mücadelesinin birer parçalarıyız, biz bu parçaları bütüne çevirmek için düşüncelerimizi ve eylemlerimizi birleştirenlere olacağız heyecanım bundan dolayıdır. Sizi saygıyla selamlıyorum.

Dünyada sendikal mücadelesini önemli ölçüde etkileyen ekonomik, toplumsal, teknolojik ve siyasal gelişmeler yaşanıyor

Bu yaşananlar bize iyi şeyler getirmiyor.

Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki yüz milyonlarca işsizi ve yarı işsizi hesaba katmasak bile yalnızca OECD'nin ileri kapitalist ülkelerinde resmi olarak 22 milyon işsiz var.

Üstelik bu, geçmişteki geçici döngüsel işsizlik gibi de değil.

Bilim ve teknolojiadaki tüm ilerlemelere rağmen toplum, kontrol edemediği güçlerin insafına terk edilmiş durumdadır. 21. yüzyılın eşliğinde insanlar geleceğe artan bir kaygıyla bakıyorlar.

Eski kesinliğin yerini hiçbir şeyin kesin olmadığı belirsizlik almış durumda.

Tam istihdam, yükselen yaşam standartları ve refah devleti geçmişte kaldı. Büyümenin yerine artık ekonomik stagnasyon [tıkanma], resesyon [durgunluk] ve üretici güçlerin krizi almış durumdadır.

modern bilimin tüm mucizelerine rağmen, insanlığın üçte ikisi barbarlık sınırında yaşıyor.

İshal ve kızamık gibi salgın hastalıklar yılda yedi milyon çocuğu öldürüyor. Oysa bunlar ucuz ve basit bir aşılama ile önlenir.

Her yıl 500.000 kadın gebelik sırasındaki yaşamını kaybediyor ve muhtemelen 200.000 kadın da düşük nedeniyle ölüyor.

Eski sömürge ülkeler milli gelirlerinin yalnızca %4'ünü sağlık harcamalarına ayırıyorlar, yani kişi başına ortalama 41 dolar, bunu ileri kapitalist ülkelerdeki 1900 dolarla karşılaştırın.

Birleşmiş Milletler raporuna göre, Dünyada altı milyardan fazla insan yaşıyor. Bunların yarısı 20 yaş altındadır. Oysa işsizlikten, temel eğitim ve sağlık hizmeti yoksunluğundan, aşırı kalabalık ve kötü yaşam koşullarından en çok acı çeken de onlardır. 6 ilâ 11 yaş arası tahmini 100 milyon çocuk okula gitmiyor. Bunların üçte ikisini kızlar oluşturuyor.

Yeri gelmişken UNICEF, ABD'de bile çocukların %20'sinin ulusal yoksulluk sınırının altında yaşadığını hesaplıyor. Ne var ki, Üçüncü Dünya ülkelerindeki durum ürkütücü bir düzeye ulaşmıştır. 100 milyon kadar çocuk sokaklarda yaşıyor.

Ama Kapitalizm bu sorunları çözme yerine kar hırsıyla zenginleşme ihtirasıyla

bize; Savaşı, yoksulluğu, işsiliği ve moderin köleliği getiriyor.

Kapitalizm kendinin yapısal sorunu olan krizinin bedelini bize ödetmeye çalışıyor.

Ortadoğu savaşlarla yanıyor, Akdeniz havzası emperyal ülkelerin iştahını kabartıyor ve bu bölgede oluk oluk kan akıyor.

Bütün bu kan bile kapitalizmin doyurmuyor. Krizini çözemeye yetmiyor.

AB ülkeleri giderek artan krizin etkisiyle iflasın eşiğine geldiler. her kriz döneminde yeni ekonomik modellerle kurtulmanın yolunu arıyorlar ama bizi sömürmeye devam ediyorlar.

Krizin Bedelini" bize ödetmek istiyorlar.

Şimdilerde yeni ekonomik modelleri ise, Özelleştirme, işsizleştirme, ücretlerin düşürülmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, sosyal hakların geriletilmesi, taşoranlaşma ve esnek çalışma. Bütün bunlar bizim ortak sorunumuz.

Son yaşadığımız ve Güney Kıbrısı etkileyen ekonomik kriz ve AB'nin krizi "çözmek" için ülkeye dayattığı önlemler, kapitalizmin karakterini, daha doğrusu karaktersizliğini, çarpıcı biçimde gösteriyor.

Kendinizi bir Kıbrıslı işçi, köylü, emekli veya kendi başına yaşamak zorunda olan yaşlı biri yerine koyun. Yıllar, hatta on yıllar boyu dişinizden tırnağınızdan arttırarak tasarruf yapmışsınız. Ya kara günde kullanmak için. Ya çocuğunuz evlendirmek için. Yıllarca çalışıp hak kazandığınız emekli ikramiyenizi elden ayaktan düştükten sonra kullanmak için, bankaya mevduat koydunuz. Çocuğunu üniversiteye göndermeye hazırlanan işçi. Memur, Birdenbire kendi devletiniz bile değil, Avrupa Birliği denen emperyalistler, yanlarına kötü şöhreti dünyaya yayılmış İMF'yi de alıp geliyorlar, bir Cumartesi sabahı mevduatınıza aniden hiç öngörülmemiş bir vergi koyuyorlar. Vergi dediysek sözün gelişi. Buna haraç denir. Banka soyguncularına, hırsızlara, gaspçılara neden hiddetleniyorsunuz. Bir devlet böylece halkının birikimlerine el koyuyor. Saddam Irak'ı, ortadoğunun Kuzey Kore'si, Beşar Suriye'si "haydut devlet"miş! Bunu söyleyenler hayduttu AB nin kendi içinizde arasın!

Kapitalizm sapıtıyor. Bir yerden kurtarıyor, başka yerden batırıyor. Yunan bankalarını kurtaracağım diye Kıbrıs bankalarını batırdı. Şimdi onları kurtaracağım diye vergi adı altında haraç alıyor. Vergilendirme tekniğinde herhalde tarihte görülmemiş bir şey yapıyor. Akşamdan sabaha geriye yürüyen vergi koyuyor!

İspanya ve İtalya zaten topun ağzındaydı. Birinin hem başbakanı, hem de kralının damadı yolsuzluk batağı içinde. Öteki hükümet kuracak başbakan bulamıyor. İki palyaço ülkenin elini kolunu bağlıyor. Kriz oralarda da alevlenecek gibi. Zaten Troyka'nın Kıbrıs'ta uyguladığı vergisinin aslında bir ilk test olduğu az çok kesin. Dolayısıyla, bu ülkelerde de banka panikleri yaşanacak gibi.

Kapitalistler emekçilerin birikimine nasıl el konulacağını deneylerini Kıbrıs'ta yapıyor. Yeni bir döneme girildi. Hiç kimse yanılmasın! Bütün bu tedbirler, ekonomik krizin acil bir durum yarattığı, Yunanistan, İrlanda, Portekiz, İspanya ve pek yakında muhtemelen bunlara katılacak İtalya gibi Avrupa devletlerinin Tümünde Avrupa Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası ve İMF'den oluşan Troyka'nın işçi sınıfına karşı yürütmekte olduğu saldırının, olsa olsa en aşırı ve bariz biçimidir. Kapitalist sınıfın yarattığı krizin bedeli bize ödetmek istiyorlar. Şimdi hem Güney kıbrısta, hem Kuzey kıbrısta ve AB, kapitalist haydutları kovma zamanıdır. Şimdi birleşme ve mücadele zamanıdır. Kaybedecek hemen hemen hiçbir şeyimiz yok, ama kazanacağımız bir ülke ve çocuklarımız için yaşanılır bir gelecek var!

Son olarak eğitimdeki yaşananlardan bahsederek konuşmamı bitireceğim.

1980 yıllar itibarıyla eğitimin alınıp satılan bir metaya dönüştürüldüğüne şahitlik ediyoruz.

Eğitim kamusal bir hizmet olmaktan çıkarılıp alınıp satılan bir ticari mala dönüştürüldü.

Devlet okulları, devlet eliyle etkisizleştirilmeye başlandı.

Meslek okulları tamamen etkisizleştirilmeye ve özel şirketlere devredilmeye çalışılıyor.

Öğretmenlerinin sefaletin içine itilmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, ikramiyelerin ve emeklilik maaşlarının düşürülmesi esnek çalışmaya zorlanmasının yanında, derslerin siyasal açıdan yozlaştırılması, öğrencilerin dini konularla aptallaştırılması, milliyetçi kışkırtmalara alet edilmesi ve okullarda şiddetin artması çalışma koşullarımızı zorlaştıran bir dönemi yaşıyoruz. Yani öğretmenlerin hiçleştirilmeye çalışıldığı bir sürecin içindeyiz.

Sendikaların dikkat edilmesi gereken önemli yönlerinden biri eğitim ve devlet ilişkisidir.

Çünkü siyaset kısa dönemli stratejilerin alanıdır. Politikalar oy kazanmak ve seçimleri etkilemek amacıyla tasarlanırlar. Bu politikalar da çoğunlukla toplumun bütününden çok parti çıkarma göre planlanırlar. Parti yönetimleri çocuklardan, öğretmenlerden ve velilerden önce gelir. Dolayısıyla eğitim politikacılara bırakılmayacak kadar önemlidir.

Hayel ettiğimiz toplum eğer İnsanın gelişimini her yönüyle teşvik eden, Tam bir gelişim için öncülüğü sağlayan, Dayanışmayı ve ilgiyi özendiren, Üretilen değerleri toplumsal yarar için kullanan, Yardımlaşan ve ortaklaşan, İnsanı ve doğayı düşünce merkezine koyan bir toplum ise. Eğer bunu istersek bunu gerçekleştirmemiz mümkündür. Barbarlığın, sömürünün olması üretilen artı değer için insanlık için kullanılan bir dünyayı yaratabiliriz.